הנמר כפוי-טובה

אגדה קוריאנית.

היה זה לפני הרבה זמן. בסביבת כפר קטן גבוה בהרים הסתובב נמר והתושבים התייעצו ביניהם איך להתפטר ממנו.
"אנו חייבים לעשות משהו! הנמרים שמסתובבים סביב כפרינו מפחידים, ואנו חוששים לצאת מהכפר" אמר אדם אחד.
"כן! חייבים לעשות משהו. לפני שבוע נמר אכל את אחת מהרגליים שלי" אמר איש שני, כשהוא מצביע על הרגל שאיננה.
אחרי דיונים רבים הכפריים החליטו כי טוב ביותר יהיה לחפור בורות עמוקים, כדי לתפוש את הנמרים. כולם יצאו לחפור, אפילו הילדים וגם האיש עם הרגל שלא הייתה. הם חפרו בורות עמוקים בכל השבילים שהובילו לכפר.
כמה ימים מאוחר יותר בא בחור צעיר לבקר את דודו. בדרך הוא שמע יללות קולניות.
"מי עושה את הרעש הזה?" הוא שאל את עצמו "מה שזה לא יהיה, זה לא נשמע כמו קול של שמחה." הוא הלך אחרי הקול עד שהגיע לבור עמוק, שבפנים הסתובב נמר. הנמר ניסה לקפוץ מהבור אך כל פעם נפל חזרה.
"הי, אדון נמר" אמר הצעיר "איך נפלת שם?"
"אינני יודע" קרא הנמר "הלכתי לתומי ביער, כמו שעושים כל הנמרים, וחיפשתי דבר מה לאכול, כשפתאום נפלתי לבור הזה."
הנמר התחיל להתחנן שהאיש הצעיר יעזור לו.
"אנא, עזור לי לצאת מכאן. אישתי וילדיי ידאגו מאוד. אם תעזור לי אהיה אסיר תודה לך."
הצעיר היה איש רחום. הוא מצא ענף עץ שנפל על הארץ ומשך אותו אל הבור.
"שים לב, מר נמר!" קרא כשדחף את הענף פנימה. הנמר קפץ על הענף ויצא החוצה מהבור. "אאא.. כך יותר טוב" אמר כשהרגיש את עצמו חופשי.
הצעיר נעשה עכשיו עצבני כשעמד כך מול נמר גדול, והחליט ללכת משם.
"עכשיו עלי ללכת. שלום מר נמר" אמר.
"אל תמהר" אמר הנמר "אני רוצה לאכול אתך."

"אבל.. אבל אמרת שתהיה אסיר תודה אם אעזור לך" גמגם הצעיר.
"אני אסיר תודה" ענה הנמר "אבל אלא היו בני-אדם שחפרו את הבור כדי לתפוש אותי, ומכוון שאתה בן-אדם, אוכל אתך."
"זה לא בסדר" קרא האיש הצעיר.
"אני נמר, וכך נוהגים נמרים. אנו אוכלים בני-אדם" נהם הנמר.
"עזרתי לך ועכשיו אתה רוצה לאכול אותי רק כי אני בן-אדם? אני חושב שאין בכך צדק. אנו צריכים לשאול מישהו שישפוט בנינו" אמר הצעיר.
הנמר הסכים והם התחילו לחפש מישהו שישפוט אותם. הם פגשו בשור וסיפרו לו את המעשה.
"אני חושב" אמר השור "שהנמר צריך לאכול אתך. בני-אדם מתייחסים לא טוב אלינו. הם מעבידים אותנו ימים שלמים, וכשאנו זקנים הורגים אותנו ואוכלים את בשרנו."
הנמר התקרב את הבחור הצעיר, אבל זה ביקש עוד שיפוט. הם הלכו ושאלו את העץ הזקן והגדול ביותר ביער כולו. וזה אמר "מגיע לנמר לאכול אתך. בני-אדם כורתים אותנו ושורפים את היערות בהם אנו חיים."
הנמר כבר פתח את לועו. הצעיר נבהל נורא. פתאום ראה ארנבת שקופצת בין העצים. "אנא, גברת ארנבת, תחליטי האם בסדר שהנמר יאכל אותי?"
הארנבת הקשיבה היטב לסיפור ואז אמרה "לפני שאחווה את דעתי, אני צריכה להבין בדיוק איך קרו הדברים."
הם הלכו כולם אל הבור שבו נתפש קודם הנמר.
"עכשיו תראה לי בדיוק איפה היית כשהאיש הזה הגיע" אמרה הארנבת.
הנמר היה רעב. הוא רצה לסיים את הפרשה מהר ולאכול את הצעיר, ולכן קפץ מיד לתוך הבור.
"האם הענף היה כבר בבור?" שאלה הארנבת.
"לא" ענה הנמר "הוא לא היה בפנים.
הארנבת והצעיר הוציאו את הענף החוצה.
"לדעתי אין זה צודק שתאכל את האיש שעזר לך, אבל תוכל לעשות כרצונך עכשיו" אמרה הארנבת.
יחד עם האיש הצעיר התרחקו מהבור והשאירו את הנמר בפנים.